

A close-up, high-angle portrait of a man's face, focusing on his eyes and forehead. He has dark, slightly messy hair and striking blue eyes. The lighting is dramatic, with strong highlights on his forehead and nose, and deep shadows on the sides of his face. The background is a soft, out-of-focus blue.

MOTÝL

Svättec

ADRIENNE
YOUNG

The New York Times bestselling autorka série *Fable*

Svātec

Svätec

ADRIENNE
YOUNG

VYDAVATELSTVO MOTÝL

SAINT

Copyright © 2022 by Adrienne Young
Agreement with Baror International, Inc.
All rights reserved.

Translation © Jana Nagypálová 2022

Cover design © Kerri Resnick

Cover photograph of man by Jeff Cottenden; wave in eye © somavarapu madhavi/
Shutterstock.com; clouds © pamas/Shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-306-4

PROLÓG

Isolde

Na Forsyth Street boli modré dvere a vedľa nich visel čier-
ny lampáš. Za nimi žil muž, ktorý ma mohol nechať
zmiznúť.

Ako som kráčala po chodníku, rukou som prechádzala po ste-
ne z nerovnomerných tehál. Podpätky mojich čižiem v noci
ostro klopkali. Zložitá spleť uličiek a ulíc Spodného údolia sa
predo mnou otvárala do tmy, vlhké okrajové časti mesta práve
zmáčala búrka. Z rohov striech stále čľupkal dážď, kvapky ste-
kali po jednodielnych oknách a damaskové sukne mi od vody
oťaželi.

Spodné údolie bol hotový labyrint, ktorý som nepoznala.
Bastian bol môj domov, no nikdy som v tejto časti mesta ne-
bola, dokonca ani so svojím otcom. Moja matka to zakázala so
slovami, že pre dievča, ako som ja, ktoré má taký pôvod, ako
mám ja, tam niet čo robiť. Vtedy som presne nevedela, čo mala

na mysl, keď povedala *dievča ako ja*, no teraz som to už vedela. Dcéra, ktorá každý deň svojho života prežila tak, aby potešila svoju matku, zostala v Azimutovom dome. No ako sa obchodnícka štvrť vzdalovala a ako som sa prikrádala hlbšie do stredu mesta, bola som si veľmi dobre vedomá, že neexistovala taká veľká zrada ako tá, ktorú som si niesla vo vrecku.

„Modré dvere, čierny lampáš,“ znova som si zašepkala sama pre seba.

Očami som preskakovala z budovy na budovu a žmúрила som, aby som v tme ľahšie rozoznala tvary a farby. Kormidelník lode *Craven* bol muž, ktorého som v dome svojej matky videla už mnohokrát, no držal si odo mňa odstup – rovnako ako väčšina kupcov. Nikto sa nechcel dotknúť plameňa, ktorý horel priamo pod rukami mojej matky. Ochraňovala vzácne veci. No kormidelník bol kedysi priateľom môjho otca. Keď som ho vtiahla za tenučké záclony, spoza ktorých bol dobrý výhľad na nižšie položenú výstavnú sieň osvetlenú sviečkami a plnú zlatých pohárov s bublinkujúcou kavou¹, ktoré sa vznášali v mnohých rukách, a krkov s ligotajúcimi sa šperkami, a povedala som mu, že musím opustiť mesto, poradil mi ako. Jeho hlboký hlas som kvôli tónom hudby sotva dokázala rozoznať a teraz som rozmýšľala, či som ho počula dobre.

Na Forsyth Street v Spodnom údolí vyhľadaj modré dvere, pri ktorých visí čierny lampáš.

Okolo seba som stále cítila teplé svetlo výstavnej siene svojej matky a keď som sa zakrádala tmou, ako keby sa ma pridžžalo. Cítila som, ako sa zo mňa valí ako masťná škvrna atramentu,

---

¹ Typ španielskeho vína (pozn. prekl.).

ktorá sa pomaly rozlieva po vode. Ako farebné lúče, ktoré sa dovtedy budú naťahovať, až kým nezmiznú. Cítila som, ako sa leskli zlaté tapety v pracovni mojej matky. Cítila som pohľad svojho otca, ktorý sa na mňa díval z výšky portrétu. Cítila som, ako pieseň polnočného kameňa zaplnila izbu, až kým mi od toho nezvonilo v ušiach.

V priebehu pár sekúnd sa ten svet zrútil pod váhou len dvoch slov, ktoré vyšli z Holandankiných pier: *nevyhnutná obeta*.

Rozhodnúť sa, že otvorím skrinku s drahými kameňmi, že odídem preč a nikdy nikdy sa nevrátim späť, mi trvalo len toľko, čo jediný nádych.

Zo stuhnutého líca som si zotrela slzu a zrýchlila som krok, pretože ulica sa začala prudšie skrúcať smerom k starému mestu. Keď sa na jednom z domov v radovej zástavbe konečne zjavili nalakované modré dvere, ľahko som ich zbadala. Náter vyzeral čerstvý, takmer mokrý, a čierny lampáš, ktorý visel nad prahom, chránil nie jeden, ale dva plamienky a osvecoval enklávu², ktorá sa za vrchným schodíkom ťahala kdesi do hĺbky.

Prv než som naň vyšla, obzrela som sa ponad plece, a potom som trasúcou sa rukou opatrne zaklopala. Bola hlboká noc, no ak bolo to, čo som počula o Spodnom údolí, pravda, návšteva v takejto nezvyčajnej hodine by nemala byť ničím výnimočným. Na tejto ulici sa pracovalo pod ochranou tieňov. Mimo zraku cechov, prístavnej stráže a Rady obchodníkov. Mala som podozrenie, že presne preto ma sem kormidelník *Cravena* poslal.

---

² Cudzie, neznáme územie (pozn. prekl.).

Zdvihla som päšť, že znova zaklopem, no ktosi odomkol zá-
mok a dvere sa otvorili. Zjavila sa za nimi dievčenská tvár – len
o trochu staršia než tá moja. Dievčina mala okolo hlavy obtočený
dlhý, takmer čierny vrkoč a farebne s ním ladili jej jednoduché
šaty, ktoré som si všimla len vďaka žiarivej striebornej retiazke,
na ktorej mala hodinky zastrčené vo vrecku. Tmavé sovie oči si
najprv prezreli moju róbu a potom vystrelili do ulice za mnou.

„Myslím, že si zaklopala na nesprávne dvere.“ Hlas mala
ostrý a práve to zdrsnilo črty jej inak jemnej tváre.

Rukami som silnejšie zovrela sukne na šatách a po chrbte mi
stiekol pramienok potu. Vlasy sa mi začínali uvoľňovať z účesu
a viali mi do tváre, pretože sa na ulicu vrátil ďalší závan vetra
pomiešaného s dažďom.

„Hľadám Simona.“

Zdalo sa, že meno, ktoré mi povedal kormidelník *Cravena*,
ju prekvapilo, no výraz v jej tvári rýchlo nahradila zvedavosť.
Ešte chvíľu si ma obzerala a keď si pozorne premeriavala moju
tvár, stisla pery. Niečo mi z nej chcela vycítať a keď to našla, ko-
nečne otvorila dvere.

Ešte raz som sa pozrela do prázdnej ulice a prekročila som
prah, aby som vošla do úzkej chodby zaliatej jantárovým svet-
lom. Pod podrážkami čižiem sa mi prehýbali dlaždičky, okná vo
vetre rachotili, no zvuky, ktoré mi rozochvievali hrud', mali iný
pôvod. Boli to kamene.

Jemné hučanie sa vznášalo pomedzi steny ako hlas spevác-
keho zboru a rozochvievalo ma až do špiku kostí. Bolo všade,
prichádzalo zo všetkých smerov.

Na prchavý moment som sa predtým, než sa dvere zavreli,
chcela za nimi načiahnuť a ujsť pred pocitom, ktorý ma mátal od

toho dňa, keď si moja matka po prvý raz uvedomila, kto naozaj som. No ako rýchlo tá myšlienka prišla, tak aj zmizla. Nebolo cesty späť. Už nie. Ťažká závoja na dverách zapadla na svoje miesto a dievča sa ku mne otočilo tvárou. Nastalo krátke ticho a ja som sa zamyslela, či aj ona neprehodnocuje, či ma mala pusťiť dnu.

No potom nadvihla bradu. „Pod' za mnou.“

Sukňa sa mi obtierala o steny stiesnenej chodby a ja som mala pocit, že priestor sa každou sekundou zužuje. Zachytila som známe hlasy granátu, smaragdu a diamantov, ktoré dopĺňal tucet ďalších zvukov, no tie medzi ne nepatrili. Neveľký, úzky a dlhý dom v radovej zástavbe nebol domovom niekoho, kto nosí obchodnícky prsteň vydaný Cechom klenotníkov, a to znamenalo, že tovar pod touto strechou bol ilegálny. Spodné údolie bolo známe kriminálnikmi a tí za posledné roky mojej matke nesmierne sťažovali život. Mohla som len dúfať, že kvôli tomu by ma na tomto mieste nehládala – aspoň nie hneď.

Prišli sme na koniec chodby a ja som nasledovala dievča na točité schodisko. Keď ku mne narýchlo otočila hlavu, letmo som zachytila výraz jej tváre. „Máš šťastie, že z teba tie šperky a šaty nestrhali priamo na ulici.“

Z jej slov nebolo cítiť hrozbu, dokonca ani výčitku. V skutočnosti to vyznelo, ako keby bola úprimne ohromená tým, že som sa sem dostala, a to celá. A pravdepodobne mala pravdu. Celou cestou z Obchodníckej štvrte som kráčala pešo a držala som sa v uličkách, aby si ma nikto nevšimol. Moja matka si už určite všimla, že som preč, no na tom nebolo nič nezvyčajné. Keď však zistí, čo som vzala so sebou, dá prečesať celé mesto a prístav, aby ma našla.

Dievča otvorilo ďalšie dvere a vošli sme do veľkej tmavej pivnice, ktorú osvetľovalo len svetlo kozuba v rohu. Steny boli takmer celé ukryté za štôsmi naukladateľnými debienami, ktoré siahali až po strop, a ja som spoznávala pečate z prístavov. Boli to prístavy od Bezmenného mora až po Úžiny.

Chvíľu mi trvalo, kým som na opačnom konci miestnosti zbadala muža, sediaceho za dlhým dreveným stolom. Zdvihol hlavu od hrby pergamenov a okamžite upriamil svoj pohľad na mňa. Svetlohnedé vlasy mal nie precízne učesané krížom cez čelo a košeľu napoly rozopnutú.

„Prišla za tebou.“ Dievčina si ma prezerala, ruka jej pritom sklĺzla z kľučky.

Konečne som pustila sukne z hladkej látky a utrela som si do nich dlane. „Ty si Simon?“

„Som.“ Hlas mal rozvážny, nedalo sa z neho nič vyčítať – rovnako ako ani z jeho tváre –, no všimla som si, že pohľadom zastal na náušniciach z perál a zafírov, ktoré mi stále viseli na ušiach.

„Volám sa...“

„Viem, kto si,“ skočil mi do reči. „Otázka je, čo tu robíš.“

Nemala som v pláne povedať mu svoje skutočné meno, no zo zistenia, že pozná moju tvár, mi zamrelo srdce. Vyrastala som medzi ľuďmi, ktorí patrili do cechov, no väčšinu času som prežila medzi posádkami na lodiach svojej matky. Tento muž však nepatril ani medzi jedných, ani medzi druhých. A ja som si bola istá, že som ho nikdy predtým nevidela.

„Povedali mi, že ma vieš dostať preč z mesta.“

Odtiahol ruky od pergamenov, zložil si ich pred seba na stôl a potom sa zameral na dievča pri vstupe do miestnosti. Potom sa takmer okamžite opäť pozrel na mňa.

„Ak chceš opustiť Bastian, jediné, čo musíš urobiť, je zájsť do prístavu a zaplatiť za odvoz.“

„Nie, to nemôžem.“ Preglgla som, pretože som si predstavila Holanďanku. Videla každý jeden zoznam cestujúcich. Každý jeden zoznam s nákladom. Zodpovedal sa jej sám prístavný kapitán. „Musím zmiznúť.“

Simon napokon vstal a stolička na nerovnej podlahe zaškrípala. Pri tom zvuku som prestúpila z nohy na nohu. Keď prešiel okolo stola a postavil sa pred mňa, nedobrovoľne som spravila krok vzad.

„Kam chceš zmiznúť?“

„Do Cerosu,“ povedala som a moje ruky si opäť našli látku na sukniach.

Holanďanka by ma v Nimsmire alebo v Sagsay Holme našla okamžite. V celom Bezmennom mori nebol prístav, ktorý by nemala pod drobnohľadom. A ak som ju mala zraniť na jedinom citlivom mieste, musela som sa dostať do Úžin.

„Kto ťa sem poslal?“ spýtal sa a stál pritom oveľa bližšie, než by sa mi páčilo.

„Kormidelník z *Cravena*.“

Zdalo sa, že Simon nad tým chvíľu premýšľa. Prechádzal sa popred mňa s rukami prekríženými na hrudi, no dievča vedľa mňa bolo v pozore. Neboli hlúpi. Ak vedeli, kto som, potom vedeli aj to, od koho utekám – a nikto, kto bol pri zmysloch, by sa mojej matke nestaval do cesty. No tento muž a moja matka už aj tak pravdepodobne stáli na opačných stranách barikády.

„Prezrieť si všetky zoznamy cestujúcich jej nezaberie veľa času.“ Bola som vďačná, že moju matku nenazval menom. „Nie je hlúpa. Je len jedna cesta, po ktorej sa dá odísť z Bastianu – more.“

„Tak pôjdem ako člen posádky,“ povedala som.

„Posádky?“ Zdvihol jedno obočie. „Chceš slúžiť na lodi z Úžin?“

„Ak vieš, kto som, potom vieš aj to, že som hľadačka.“

Vtom zastal a zahľadel sa na mňa. Z Holandánkinej dcéry hľadačky mali cechy zábavu, no moja matka ma nevyužívala len na hľadanie, a to bol ten dôvod, prečo sa jej impérium rozliehalo po celom pobreží Bezmenného mora. Svojím spôsobom som vychovala a krmila draka, ktorý takmer zožral aj mňa.

Môj otec mal dosť rozumu na to, aby informáciu o tom, že som zariekavačka kameňov, držal len v rodine. Nemožným to začalo byť len počas posledných pár rokov.

„Vyber mi posádku. Ak idú do Cerosu, je mi jedno, o koho pôjde.“

Už som nemala v úmysle potápať sa pre niekoho. Nie, ak by som si tým nezaplnila vlastné vrecká. No potrebovala som loď. Takú, na ktorú by sa moja matka nepozrela dvakrát.

Simon naklonil hlavu nabok a zvažoval moje slová. „To nie je najhorší nápad.“

Jeho čižmy opäť zastali pri stole a z rohu stola, kde mal kopy pergamenov, vytiahol jeden čistý. „V prístave je jedna loď, ktorá má vyplávať na úsvite. Volá sa *Luna*.“

Vydýcha som si s takou nesmiernou úľavou, až som mala pocit, že môj výdych preborí podlahu.

Bol ku mne chrptom a vôbec sa neponáhľal, keď pomedzi to, ako písal, namáčal brko do kalamára, a keď pergamen zasýpal pieskom, aby atrament uschol. Keď bol hotový, opatrne odkaz poskladal a zapečatil ho voskom farby temného amethystu.

„Si si istý?“ dievčina sa spýtala hlbokým hlasom a hľadela pritom na Simona. Takmer som zabudla, že tam stála.

Namiesto odpovede sa len úkosom pozrel jej smerom a potom ku mne natiahol ruku.

„Toto by malo stačiť.“

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, že hovorí o náušniciach, ktoré si skúmavo obzeral už vo chvíli, keď som vošla dverami dnu. Zaváhala som, no potom som zdvihla ruky a jednu po druhej som si ich odopla, aby som mu ich vložila do dlane.

Strčil si ich do vrecka na veste a kývol bradou k dverám, pri ktorých trpezlivo stála mladá žena.

„Zožeň jej nejaké oblečenie, Eden.“ Podal jej pergamen. „A nech krajčírka jej róbu rozstrihá. Ten hodváb by nám mohol niečo vyniesť.“

Zmizla bez jedinej námietky a nás nechala v tmavej pivnici.

Simon sa oprel o hranu stola a kým jej kroky mizli na scho-disku, prezeral si ma. Až vtedy som pocítla, ako ďaleko som sa ocitla od ochrannej ruky a prenikavého pohľadu svojej matky. A namiesto toho, aby toto zistenie vo mne vzbudilo strach, v mojom vnútri blčala len zúrivosť.

Ruku som si strčila do vrecka s malým meštekom, v ktorom sa ukrýval polnočný kameň. Bola to jediná vec, ktorá mala silu zarezať mojej matke hlboko do kože, ktorú mala ako z ocele. Bola to jediná vec, ktorá v jej očiach zažala záblesk hrôzy – takej, ktorá premohla aj ten jej lačný pohľad. Ako keby mala strach použiť ho.

Vyzeralo to tak, že presne vo chvíli, keď som si na to pomyslela, som upútala Simonovu pozornosť. „Od čoho presne utekáš, Isolde?“

Počuť svoje meno z úst cudzieho človeka sa mi nepáčilo, no na jeho otázku existovali mnohé odpovede. Od svojej matky. Od jej impéria. Od jej krvi, ktorá mi kolovala v žilách. Nebolo to po prvý raz, čo som chcela ujsť, no keď som ju počula vyriečiť tie slová, srdce mi obalil chlad a stískal ho dovedy, až kým som nemohla dýchať.

Nevyhnutná obeta.

Už to je takmer rok, čo môj otec zomrel v Súhvezdí Yuri, na podmorských útesoch, na ktorých som vyrástla, pretože som sa tam potápala. S tou správou prišiel do prístavu kormidelník, ktorý mal na starosti matkine hľadania. Nazval to strašnou nehodou. Počas nečakanej búrky sa náhle zvrtol príúd.

Pochopila som to až v tú noc, takmer rok nato, keď som stála v pracovni svojej matky a počúvala som jej šepot, ktorý dopĺňal hlas cechmajstra Cechu drahých kameňov. Otca nazvala nevyhnutnou obeťou.

A kúsky skladačky začali do seba jeden po druhom zapadať, až kým sa mi v mysli nevytvoril obrázok. Trvalo mi len pár minút, kým som našla lodné denníky. A v nich nebol žiaden zápis o búrke, ktorá zhltila môjho otca a v tej istej chvíli aj moje srdce.

Môj otec chcel, aby sme spolu odišli z Bastianu. Chcel ma vziať preč od tieňov, ktoré sa za mojou matkou zväčšovali. A ja by som šla za svojím otcom kamkoľvek, no Holandanka sa postarala o to, aby som nemala nikoho, koho by som mohla nasledovať. Nikoho okrem nej.

Vo vrecku som stisla vrecúško s drahokamom tak silno, až ma rozboleli hánky. Nemala som v úmysle len podpáliť všetko, čo vybudovala. Mala som v úmysle hodiť do plameňov aj ju.

Simon podišiel ku mne. „Pýtal som sa, od čoho utekáš.“

Zdvihla som zrak, aby sa nám stretli pohľady, a polnočný kameň ma v dlani páčil ako žeravý uhlík. „Od netvora.“

JEDEN

Svätec

Môj otec mi raz povedal, že jediní šialenci, ktorí sa plavili Úžinami, boli tí, ktorí zomreli, alebo tí, ktorí umierali. Niekedy mám pocit, že patrím k jedným aj druhým.

Obomi rukami som sa opieral o zábradlie na *Riven* a sledoval som, ako v prístave v diaľke začínajú jedna po druhej blikotať lampy. Z plachiet nado mnou kvapkala voda a ne jeden člen posádky, ktorá bola na palube, mal bleďú tvár z toho, ako sme hodinu predtým, než sme zbadali pevninu, prerezávali vzdúvajúce sa more.

V pozadí stál za kormidlom Clove a ľahkými rukami otáčal jednotlivými rukoviatkami. Rukávy na ťlakatej košeli mal vyhrnuté až po lakte, väčšina vlasov mu vypadla z uzla na temene hlavy a vietor, ktorý nám dul do plachiet, mu ich rozfúkaval popri tvári.

Dern sme si vybrali z dvoch príčin. Po prvé, nebol takmer žiaden dôvod, aby sem niekto chodil – niekto okrem kupcov z Bezmenného mora, ktorí tu od drobných farmárov kupovali zrno za menej, než bolo treba na jeho vypestovanie. Po druhé, pretože Rosamund bola jediná spomedzi všetkých lodiarov, ktorá bola ochotná riskovať a prijať peniaze od dvoch synov rybárov z Cragsmouthu, ktorí nemali absolútne žiadne legálne vysvetlenie, odkiaľ ich vzali.

Vysvetlenie, samozrejme, existovalo. No ja som ho odmietal posunúť ďalej.

Posledné zvyšky denného svetla pomaľovali plachty nad našimi hlavami žiarivou jantárovou farbou a na značne pozošivanom plátne sa ligotali kvapky dažďa. Boli to viac zlepenca látky než čokoľvek iné, pretože ich výrobca plachiet opravoval toľkokrát, až nám narovinu povedal, že ihlu do ruky už viac nevezme.

Nebol jediný, kto si o mne myslel, že som šialený, pretože pokúšam morských démonov, pretože sa v hlbokých vodách plávam na starej biednej lodi. No ja som prišiel z opačnej strany cez toľko čiernych poprepletaných mračien, až som sa prestal pýtať, či by ma búrka mohla zabiť. More malo šancu už mnohokrát. A nikdy ju nevyužilo.

Roztvoril som ruku a prezrel som si čerstvú reznú ranu, ktorá sa vynímala krížom cez moju dlaň popri tých, ktoré sa už zahojili. Od posledného prístavu, ktorý sme opustili, sa ešte stále nezrástla. Bola červená a keď sa mi koža napla, páčila ma.

„Nasmeruj nás dnu,“ zašomral som Cloveovi a so sklonenou hlavou som prešiel úzkym priechodom za ním.

Jeho hlas dal posádke namiesto biednej výhovorky rozkazy a ja som sa zatiaľ pretisol do biednej kormidelníckej kajuty.

Stiesnená izbietka smrdela, pretože z vlhkého dreva bolo cítiť pleseň a roky starý dym z divozelových lístkov, no posledného dva a pol roka to bol môj domov, ktorý sa držal nad vodou – a to bolo viac, než mohli povedať mnohí iní sviniari.

Olej do lámپ som nemal už celé týždne – bol to ďalší luxus, ktorý sme si nemohli dovoliť –, a keď zašlo slnko, bolo čertovsky ťažké čokoľvek vidieť. Pomocou hmatu som sa popri tráme dostal k truhlici pripevnenej o stenu a nadvihol som jej veko. Keď som ju otvoril, staré pánty zavrzgali, a potom som siahol dnu. Neobťažoval som sa tým, že by som na tejto lodi skrýval svoje medenáky, pretože nikto nebol taký hlúpy, aby ma okradol. Presne v takýchto situáciách nám robili veľmi dobrú službu príbehy, ktoré si o nás rozprávali.

Keď som sa postavil, v okrúhlom popraskanom zrkadle, ktoré viselo vedľa okna, sa zjavil môj odraz. Hľadeli na mňa modré oči, zasadené pod hrubým tmavým obočím. Tvár som mal viac prepadnutú než zvyčajne a čeľuste som mal vďaka strnisku ako keby pokryté tieňom. No v našich truhliciach nebolo ani jedinej mince, ktorá by už nebola minutá. Na najspodnejších priečkach zoznamu výdavkov bolo plné brucho, oholená tvár alebo lampáše, ktoré by aj naozaj svietili. Nič z toho nebudem mať, až kým nevyplatíme Rosamund.

Jednou rukou som si prehrabol takmer čierne vlasy, zastrčil som si ich za ucho a vytiahol som si golier na kabáte. Keď som si vkladal mešec do vrecka, ťažil ma na dlani. Akurát vtedy loď nebezpečne zavrzgala, pretože sme začali spomaľovať. Nebol som si istý, koľko ďalších výprav naprieč Úžinami ešte *Riven* zvládne, no existovala možnosť, že šancu zistiť to ani mať nebudem.